

22950 *LLEI 44/2006, de 29 de desembre, de millora de la protecció dels consumidors i usuaris.* («BOE» 312, de 30-12-2006.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

La defensa dels consumidors es configura en l'article 51 de la nostra Constitució com un principi rector de la política social i econòmica, que els poders públics han de garantir. A este propòsit respon esta llei, en la qual s'introdueixen determinades modificacions en la nostra legislació sobre esta matèria, d'una banda, per a complir una recent sentència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees i, d'una altra, per a incorporar una sèrie de millores en la protecció dels consumidors en una sèrie d'àmbits en què s'ha considerat necessari.

II

Per mitjà de sentència de 9 de setembre de 2004, en l'Assumpte C-70/2003, el Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees va declarar que el Regne d'Espanya havia incomplert les obligacions que li incumbien en virtut de la Directiva 93/13/CEE del Consell, de 5 d'abril de 1993, sobre les clàusules abusives en els contractes subscrits amb consumidors. En concret, el Tribunal de Justícia entén que Espanya no ha adaptat correctament el Dret intern als articles 5 i 6, apartat 2, de la mencionada directiva.

La Directiva 93/13/CEE ha sigut incorporada al nostre Dret intern per mitjà de la llei 7/1998, de 13 d'abril, sobre Condicions Generals de Contractació, la qual, a través de la seua disposició addicional primera, modifica la llei 26/1984, de 19 de juliol, General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris.

III

L'incompliment que el Tribunal de Justícia considera que s'ha produït en relació amb l'article 5 de la Directiva 93/13/CEE, al fet que obeïx quan el dit precepte estableix la regla d'interpretació més favorable als consumidors de les clàusules dels contractes realitzats per estos, exceptua les denominades accions de cessació de l'article 7.2 de la directiva. No obstant això, quan l'article 10.2 de la llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris, i l'article 6 de la llei sobre Condicions Generals de Contractació van incorporar el dit principi al nostre ordenament jurídic no van incloure cap restricció en relació amb les accions col·lectives de cessació.

Per esta raó, el Tribunal de Justícia ha considerat que no s'ha tingut en compte la precisió recollida en la tercera frase de l'article 5 de la Directiva, quan assenyalava que la norma d'interpretació favorable al consumidor no serà aplicable en el marc dels procediments corresponents a les accions de cessació que estableix l'apartat 2 de l'article 7 de la Directiva 93/13/CEE.

Com va manifestar en l'esmentada sentència de 9 de setembre de 2004 el Tribunal de Justícia, «la distinció que estableix l'article 5 de la directiva, cosa que afecta la regla d'interpretació aplicable, entre les accions que impliquen un consumidor individual i les accions de cessació, que impliquen les persones o organitzacions representatives de l'interès col·lectiu, s'explica per la distinta finalitat

d'ambdós tipus d'accions. En el primer cas, els tribunals o òrgans competents han d'efectuar una apreciació en concret del caràcter abusiú d'una clàusula continguda en un contracte ja realitzat, mentres que, en el segon cas, els incumbix efectuar una apreciació en abstracte del caràcter abusiú d'una clàusula la possible inclusió de la qual es preveu en contractes que encara no s'han realitzat. En el primer supòsit, una interpretació favorable al consumidor individualment afectat el beneficia immediatament. En el segon supòsit, en canvi, per a obtenir amb caràcter preventiu el resultat més favorable per al conjunt dels consumidors, no és procedent, en cas de dubte, interpretar la clàusula en el sentit que produïx efectes favorables per a ells. D'esta manera, una interpretació objectiva permet prohibir amb major freqüència la utilització d'una clàusula obscura o ambigua, la qual cosa té com a conseqüència una protecció més àmplia dels consumidors».

A la vista d'esta argumentació, resulta necessària la modificació dels articles 10.2 de la llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris i 6 de la llei sobre Condicions Generals de Contractació, recollint la doctrina del Tribunal de Justícia, per a matisar que el principi d'interpretació favorable al consumidor de les clàusules fosques només aplicarà en els supòsits en què s'exerciten accions individuals, però no les col·lectives.

IV

Pel que fa a l'apartat 2 de l'article 6 de la Directiva 93/13/CEE, este precepte disposa que «els Estats membres adoptaran les mesures necessàries perquè el consumidor no es veja privat de la protecció que ofereix la present directiva pel fet d'haver triat el dret d'un Estat tercer com a dret aplicable al contracte, quan el contracte mantinga una estreta relació amb el territori d'un Estat membre de la Comunitat».

La incorporació al Dret espanyol d'esta norma s'ha produït, d'una banda, per mitjà de l'article 10 bis, apartat 3, de la llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris, que remet a estes normes de protecció dels consumidors enfront de les clàusules abusives, «siga quina siga la llei que les parts hagen triat per a regir el contracte, en els termes que preveu l'article 5 del Conveni de Roma de 1980, sobre la llei aplicable a les obligacions contractuals».

D'altra banda, la llei sobre Condicions Generals de Contractació disposa en l'article 3, paràgraf segon, que la dita norma «també s'aplicarà als contractes sotmesos a legislació estrangera quan l'adherent haja emés la seua declaració negocial en territori espanyol i hi tinga la seua residència habitual, sense perjuí del que estableixen Tractats o Convenis internacionals».

Enfront d'estos preceptes, el Tribunal de Justícia considera, en la sentència de 9 de setembre de 2004, que l'àmbit d'aplicació material de la protecció al consumidor que atorga la directiva comprén tots els contractes realitzats entre un professional i un consumidor, mentres que l'article 5 del Conveni de Roma només s'aplica a determinats contractes. També considera que el concepte «estreta relació» utilitzat en l'apartat 2 de l'article 6 de la Directiva, no ha de resultar restringit per la combinació de criteris de connexió prèviament definits, com ara els requisits acumulatius a la residència i realització del contracte, previstos en l'article 5 del Conveni de Roma.

Tot això ha suposat, segons el Tribunal de Justícia, que Espanya hauria introduït en este àmbit una restricció incompatible amb el nivell de protecció fixat en la Directiva 93/13/CEE.

S'ha d'aclarir que a fi de complir amb este aspecte de la sentència s'ha tingut en compte que la regulació de l'article 6 de la llei sobre Condicions Generals de Contractació es dirigeix no tant als consumidors com a les relacions entre empresaris o professionals, per la qual cosa

es matisa que els supòsits en què l'adherent siga un consumidor la seua regulació es troba en la Llei General per a la Defensa de Consumidors i Usuaris.

Per la seua banda, la redacció de l'article 10 bis, apartat 3, de la Llei General per a la Defensa de Consumidors i Usuaris s'aproxima a la del precepte de la Directiva 93/13/CEE, que afegix un segon paràgraf, amb un clar caràcter explicatiu, proposat per la Secció Primera de Dret Civil de la Comissió General de Codificació.

V

A la vista de la mencionada sentència, és necessari que es modifiquen els preceptes que s'han comentat a fi d'adequar-los als termes de la Directiva 93/13/CEE. Unes modificacions puntuals que es reduiran als articles 10.2 i 10 bis, apartat 3, de la Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris, i als articles 3, paràgraf segon, i 6.2 de la Llei sobre Condicions Generals de Contractació.

VI

D'altra banda, esta Llei pretén incrementar la protecció del consumidor en diferents àmbits, en els quals l'experiència ha posat de manifest l'existència de diversos déficits de protecció.

A fi de reforçar la protecció dels consumidors i la lleial competència, s'introdueixen en matèria de contractes amb els consumidors, diverses modificacions destinades a regular aspectes essencials de les relacions juridicoprivades amb els consumidors.

Per a evitar la oposició als consumidors d'obstacles onerosos o desproporcionats per a l'exercici dels drets reconeguts en el contracte i en coherència amb el que preveu la Directiva 2005/29/CEE del Parlament Europeu i del Consell, d'11 de maig de 2005, sobre pràctiques comercials deslleials, que prohibeix els obstacles no contractuals per a l'exercici dels dits drets, i en este sentit haurà de ser traslladada al nostre ordenament jurídic, es prohibeixen les clàusules contractuals que estableixen estes limitacions i, en particular, la imposició de terminis de duració excessiva o les limitacions que exclouen o obstaculitzen el dret del consumidor a posar fi al contracte.

En els contractes de prestació de servicis o subministrament de béns de tracte successiu o continuat, s'han observat pràctiques obstruccionistes al dret del consumidor a posar-los fi. Per a evitar-les, s'introdueixen reformes perquè quede clarament establert, tant en la fase prèvia d'informació com en l'efectiva formalització contractual, el procediment per mitjà del qual el consumidor pot exercitar este dret i s'assegura que pugua exercitar-lo de la mateixa manera en què va contractar, sense sancions o càrregues.

Estes regles es completen amb dos previsions. D'una banda, la integració del contracte, d'acord amb la bona fe objectiva, segons les regles d'interpretació i integració del Codi Civil i les exigències de la lleial competència. Es reforça així la posició contractual del consumidor i s'estableix amb claredat en la norma la interpretació que de l'article 1.258 del Codi Civil mantenien la doctrina i jurisprudència més avançada.

D'una altra banda, establint la necessitat que la informació precontractual obligatòria es facilite al consumidor de manera gratuïta, sense costos addicionals. Esta previsió té com a objecte evitar pràctiques lesives, d'acord amb les quals el compliment de les obligacions legals dels empresaris no sols suposen costos addicionals als consumidors, sinó una retribució addicional a l'operador, per mitjà de la utilització de les noves tecnologies. Noves tecnologies que, d'altra banda, permeten la prestació gratuïta de la informació mínima exigible, segons està previst en alguns àmbits de l'activitat econòmica.

Es reforça, així mateix, la protecció del consumidor adquirent de vivenda en precisar el caràcter abusiu de les clàusules que els traslladen despeses que corresponen al venedor, este és el cas dels impostos en què el subjecte passiu és el venedor, o les despeses de les connexions als subministraments generals de la vivenda, com ara enganxament del subministrament d'aigua, clavegueram, etc., a fi d'evitar pràctiques deslleials que traslladen les dites despeses al consumidor per clàusules no negociades.

Esta Llei pretén, igualment, donar més claredat en les modalitats de càlcul del preu dels contractes, a fi d'evitar la facturació de servicis no prestats efectivament.

En matèria contractual, finalment, s'aclarix en l'article 10 bis 1 l'equiparació entre les estipulacions contractuals no negociades i les pràctiques no consentides expressament amb idèntics efectes per als usuaris.

VII

D'altra banda, també s'ha constatat la ineficàcia de l'article 10.4 de la Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris, per a previndre la imposició al consumidor d'arbitratges distints del Sistema Arbitral de Consum. Això justifica la modificació que ara es realitza, suprimint este precepte i reconduint, en l'article 31, els pactes de submissió al moment en què el consumidor pot avaluar correctament l'abast de la decisió que, en la major part dels casos, es veu obligat a adoptar, i que és aquell en què sorgix la controvèrsia. S'eleva amb això la protecció de l'usuari davant de fórmules arbitrals no sempre lícites i es garantix la no-renúncia prèvia als drets reconeguts legalment. Esta regla es completa amb la determinació de la nul·litat dels pactes subscrits contravenint, en aplicació de les previsions de la mateixa Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris, sobre la irrenunciabilitat dels drets reconeguts per la llei al consumidor. La tipificació de la seua vulneració, com a infracció de consum, es dedueix clarament de l'article 34, apartat 11, segons la modificació efectuada per esta norma, en el qual es qualifica com a tal l'incompliment dels requisits, les obligacions o les prohibicions establides en esta llei i disposicions que la despleguen.

S'aclarix, així mateix, l'eficàcia d'esta previsió en tots els sectors, incloent-hi el d'assegurances, a l'efecte del qual és necessari introduir una lleugera modificació en l'article 61, apartat 3 del Reial Decret Legislatiu 6/2004, de 29 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la llei d'ordenació i supervisió de les assegurances privades.

Transcorreguts quatre anys des de l'entrada en vigor de la llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, es facilita l'exercici de les accions en defensa dels interessos difusos dels consumidors i usuaris, i es complix el que preveu l'article 11.3 de la dita norma. En matèria de legitimitat processal, s'amplia la concedida a l'Institut Nacional del Consum per a l'exercici d'accions de cessació.

VIII

Així mateix, es modifica la regulació del capítol VI de la llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris per a establir, d'acord amb el que disposa l'article 1.3 de la llei Orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del dret d'associació, la regulació específica bàsica que queden sotmeses les associacions de consumidors, d'acord amb l'actual distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes, i modificar el règim jurídic de les associacions de consumidors d'àmbit nacional i de totes aquelles que no desenvolupen principalment les seues funcions en l'àmbit d'una comunitat autònoma, aclarint alguns aspectes foscos o no abordats per les normes preexistents i les relacions entre el registre nacional i els registres autonòmics i reforçant les obligacions de trans-

parència de les associacions de consumidors, obligacions estrictament necessàries per a assegurar la seua independència, màximament en els supòsits de col·laboració amb empreses o institucions que directament o indirectament intervenen en el mercat.

S'establix, d'altra banda, amb absolut respecte a les competències autonòmiques, un règim mínim sobre regles de competència en les infraccions interautonòmiques, acompanyat de l'obligació del Govern de presentar davant de les Corts Generals, en el termini de dos anys, un projecte de llei que, en el marc de les competències estatals, establisca les regles sobre infraccions i sancions.

A fi de superar qualsevol dificultat en el compliment de les obligacions imposades a les administracions públiques per l'article 8 de la Directiva 2001/95/CEE, del Parlament Europeu i del Consell, de 3 de desembre de 2001, relativa a la seguretat general de productes, i de conformitat amb el que preveu la Llei 30/1992, de 20 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, s'aclarix l'abast de les competències atribuïdes a estes pel Reial Decret 1801/2003, de 26 de desembre, sobre seguretat general de productes.

Es modifica també l'article 8 de la Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris per a eliminar del text de la Llei l'incís «constituïdes d'acord amb el que establix esta Llei», en compliment de la Sentència del Tribunal Constitucional 15/1989, de 26 de gener, i per a adequar la redacció del precepte a la posterior legislació sobre publicitat, d'acord amb la qual els procediments establits per a fer cessar la publicitat falsa o enganyosa són de caràcter judicial.

IX

Finalment, en relació al contracte d'aparcament de vehicles, es determinen legalment, sense necessitat de desplegament reglamentari, els requisits que ha de contindre el justificant o resguard que ha d'entregar el titular de l'aparcament, flexibilitzant les formes d'identificació del vehicle; així com les formes admissibles de càlcul del preu que ha de pagar el consumidor en els estacionaments rotatoris. S'amplia, així mateix, l'àmbit d'aplicació de la llei a totes les activitats d'estacionament realitzades en el marc d'una activitat empresarial o professional.

Article 1. Modificació de la Llei 26/1984, de 19 de juliol, General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris.

S'introdueixen les següents modificacions en la Llei 26/1984, de 19 de juliol, General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris:

U. S'incorpora un nou article, el sext bis, del tenor següent:

«1. Davant de situacions de risc per a la salut i seguretat dels consumidors i usuaris, les administracions públiques competents podran adoptar les mesures que resulten necessàries i proporcionades per a la desaparició del risc, incloent-hi la intervenció directa sobre les coses i la compulsió directa sobre les persones. En estos supòsits, totes les despeses que es generen seran a càrrec de qui amb la seua conducta els haja originats, amb independència de les sancions que, si és el cas, puguen imposar-se. L'exacció de les dites despeses i sancions podrà dur-se a terme pel procediment administratiu de constrenyiment.

2. Els responsables de la coordinació dels sistemes estatals d'intercanvi d'informació integrats en els sistemes europeus d'alertes, traslladaran les comunicacions que reben les autoritats duaneres

quan, d'acord amb la informació facilitada en les comunicacions, els béns o servicis alertats procedisquen de tercers països.»

Dos. Es modifica l'article octau, apartat 3, en els termes següents:

«3. L'oferta, promoció i publicitat falsa o enganyosa de productes, activitats i servicis serà perseguida i sancionada com a frau. Les associacions de consumidors estaran legitimades per a iniciar i intervindre en els procediments legalment habilitats per a fer-les cessar.»

Tres. Es modifica l'article deu, se suprimeix el seu apartat 4 i dóna al seu apartat 2 la redacció següent:

«2. Quan s'exerciten accions individuals, en cas de dubte sobre el sentit d'una clàusula, prevaldrà la interpretació més favorable al consumidor.»

Quatre. Els apartats 1, paràgraf primer, 2 i 3 de l'article 10 bis, queden redactats de la manera següent:

«1. Es consideraran clàusules abusives totes aquelles estipulacions no negociades individualment i totes aquelles pràctiques no consentides expressament que, en contra de les exigències de la bona fe causen, en perjudici del consumidor, un desequilibri important dels drets i les obligacions de les parts que es deriven del contracte. En tot cas, es consideraran clàusules abusives els supòsits d'estipulacions que es relacionen en la disposició addicional primera d'esta llei.

2. Seran nul·les de ple dret i es consideraran no posades les clàusules abusives. La part del contracte afectada per la nul·litat s'integrarà d'acord amb el que disposa l'article 1.258 del Codi Civil i al principi de bona fe objectiva. A este efecte, el jutge que declare la nul·litat de les dites clàusules integrarà el contracte i disposarà de facultats moderadores respecte dels drets i les obligacions de les parts, quan subsistisca el contracte, i de les conseqüències de la seua ineficàcia en cas de perjudici apreciable per al consumidor o usuari. Només quan les clàusules subsistents determinen una situació no equitativa en la posició de les parts que no pugua ser esmenada podrà declarar la ineficàcia del contracte.

3. Les normes de protecció dels consumidors enfront de les clàusules abusives seran aplicables siga quina siga la llei que les parts hagen triat per a regir el contracte, quan este mantinga una estreta relació amb el territori d'un Estat membre de l'Espai Econòmic Europeu.

Es considerarà, en particular, que hi ha un vincle estret quan el professional exercix les seues activitats en un o més Estats membres de l'Espai Econòmic Europeu, o per qualsevol mitjà de publicitat o comunicació dirigix les dites activitats a un o més Estats membres i el contracte estiga comprés en el marc d'eixes activitats. En els contractes relatius a immobles es considerarà, així mateix, que hi ha un vincle estret quan es troben situats en el territori d'un Estat membre.»

Cinc. L'apartat 1 de l'article onze passa a tindre la redacció següent:

«El règim de comprovació, reclamació, garantia i possibilitat de renúncia o d'evolució que s'establisca en els contractes, haurà de permetre que el consumidor o usuari s'assegure de la naturalesa, característiques, condicions i utilitat o finalitat del producte o servici; pugua reclamar amb eficàcia en cas d'error, defecte o deteriorament; pugua fer efectives les garanties de qualitat i nivell de prestació i obtindre

la devolució equitativa del preu de mercat del producte o servici, totalment o parcialment, en cas d'incompliment o compliment defectuós del contracte.

La devolució del preu del producte haurà de ser total en cas que es trobe dins del termini de garantia legal, en els termes que preveu la Llei de Garanties en la Venda de Béns de Consum.»

Sis. Es modifica l'article dotze, que passa a quedar redactat en els termes següents:

«1. En la contractació amb consumidors ha de constar de manera inequívoca la seua voluntat de contractar o, si és el cas, de posar fi al contracte.

2. Es prohibeixen, en els contractes amb consumidors, les clàusules que imposen obstacles onerosos o desproporcionats per a l'exercici dels drets reconeguts al consumidor en el contracte.

3. En particular, en els contractes de prestació de servicis o subministrament de béns de tracte successiu o continuat es prohibeixen les clàusules que establisquen terminis de duració excessiva o limitacions que excloquen o obstaculitzen el dret del consumidor a posar fi al contracte.

El consumidor podrà exercir el seu dret a posar fi al contracte de la mateixa manera en què ho va realitzar, sense cap tipus de sanció o de càrregues oneroses o desproporcionades, com ara la pèrdua de les quantitats abonades per avançat, l'abonament de quantitats per servicis no prestats efectivament, l'execució unilateral de les clàusules penals que s'hagen fixat contractualment o la fixació d'indemnitzacions que no es corresponguen amb els danys efectivament causats.

4. Els contractes de prestació de servicis o subministrament de béns de tracte successiu o continuat hauran de preveure expressament el procediment a través del qual el consumidor pot exercir el seu dret a posar fi al contracte.

5. Excepte el que preveu legalment en relació amb els contractes que, per prescripció legal, hagen de formalitzar-se en escriptura pública, la formalització del contracte serà gratuïta per al consumidor, quan legalment o reglamentàriament haja de documentar-se este per escrit o per qualsevol altre suport de naturalesa duradora.

6. Els contractes amb els consumidors s'integraran, en benefici del consumidor, conforme al principi de bona fe objectiva, també en els supòsits d'omissió d'informació precontractual rellevant.

7. No es podrà fer obligatòria la compareixença personal del consumidor o usuari per a realitzar cobraments, pagaments o tràmits semblants.»

Set. Es modifica l'article tretze, i s'addiciona una nova lletra, la g), en el seu apartat 1, i dos nous apartats, el 3 i el 4, i es modifica la lletra d) de l'apartat 1, amb la redacció següent:

«d) Les condicions essencials del contracte, en particular sobre les seues condicions jurídiques i econòmiques, i la informació sobre el preu complet, incloent-hi els impostos, o el pressupost, si és el cas. En tota informació al consumidor sobre el preu dels béns o servicis, incloent-hi la publicitat, s'informarà del preu final complet, i es desglossarà, si és el cas, l'import dels increments o descomptes que s'apliquen, de les despeses que repercutisquen al consumidor i usuari, i de les despeses addicionals per servicis accessoris, finançament o altres condicions de pagament semblants.»

«g) Procediment de què disposa el consumidor per a posar fi al contracte.»

«3. La informació precontractual ha de facilitar-se al consumidor de manera gratuïta.»

«4. Les oficines i els servicis d'informació i atenció al client que les empreses posen a disposició del consumidor hauran d'assegurar que este tinga constància de les seues queixes i reclamacions. Si els dits servicis utilitzen l'atenció telefònica o electrònica per a dur a terme les seues funcions hauran de garantir una atenció personal directa, més enllà de la possibilitat d'utilitzar complementàriament altres mitjans tècnics al seu abast.»

Huit. Es modifica el capítol VI, que passa a tindre el contingut següent:

«Article vint.

El present capítol té com a objecte adoptar, d'acord amb el que preveu l'article 1.3 de la Llei Orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del dret d'associació, el règim bàsic de les associacions de consumidors i la regulació específica a què queden sotmeses les associacions de consumidors i usuaris d'àmbit supraautonòmic.

Article vint bis.

1. Són associacions de consumidors i usuaris les organitzacions sense ànim de lucre que, constituïdes d'acord amb el que preveu la legislació sobre associacions, i reunint els requisits específics exigits en esta Llei i les seues normes de desplegament i, si és el cas, en la legislació autonòmica que els siga aplicable, tinguen com a finalitat la defensa dels drets i interessos legítims dels consumidors, incloent-hi la seua informació, formació i educació, bé siga amb caràcter general, bé en relació amb productes o servicis determinats.

També són associacions de consumidors i usuaris les entitats constituïdes per consumidors, d'acord amb la legislació de cooperatives, que respecten els requisits bàsics exigits en esta Llei i entre els fins dels quals figure, necessàriament, l'educació i formació dels seus socis, i estiguen obligades a constituir un fons amb este objecte, segons la seua legislació específica.

2. Les associacions de consumidors i usuaris podran integrar-se en unions, federacions o confederacions que tinguen idèntics fins i complisquen els requisits específics exigits per esta Llei.

3. Les associacions de consumidors i usuaris constituïdes, d'acord amb el que preveu este capítol, són les úniques legitimades per a actuar en nom i representació dels consumidors i usuaris.

Les associacions o cooperatives que no reunisquen els requisits exigits en esta Llei o en la normativa autonòmica que els siga aplicable, només podran representar els interessos dels seus associats o de l'associació, però no els interessos generals, col·lectius o difusos, dels consumidors.

4. Es prohibix utilitzar els termes consumidor o usuari, la denominació d'associació de consumidors i usuaris o qualsevol altra expressió semblant que induïsca a error o confusió sobre la seua naturalesa o la seua legitimitat per a la defensa dels drets i interessos dels consumidors i usuaris, a aquelles organitzacions que no reunisquen els requisits exigits en esta Llei o en la normativa autonòmica que els siga aplicable.

Article vint-i-u.

1. Les associacions de consumidors i usuaris han d'actuar per al compliment dels seus fins amb

independència enfront dels operadors del mercat i els poders públics, sense que l'obtenció de subvencions o altres recursos públics concedits, basant-se en criteris d'objectivitat, puguen minvar la dita independència.

2. En particular, les associacions de consumidors no podran:

a) Incloure com a associats persones jurídiques amb ànim de lucre.

b) Percebre ajudes econòmiques o financeres de les empreses o grup d'empreses que subministren béns o servicis als consumidors o usuaris.

No tindran la consideració d'ajudes econòmiques les aportacions que es realitzen en les condicions de transparència establides en esta Llei i normes reglamentàries, no minven la independència de l'associació i tinguen el seu origen, els convenis o acords de col·laboració a què es referix l'article següent.

c) Realitzar comunicacions comercials de béns i servicis.

A este efecte, es considera comunicació comercial tot acte, conducta o manifestació, inclosa la publicitat, no merament informativa, que es relacione directament amb la promoció o venda de béns i servicis.

d) Autoritzar l'ús de la seua denominació, imatge o qualsevol altre signe representatiu en la publicitat comercial realitzada pels operadors del mercat, o no realitzar les actuacions tendents a impedir la dita utilització, a partir del moment en què es tinga coneixement d'esta conducta.

A este efecte, no es consideraran operadors de mercat les societats mercantils en què participen les associacions de consumidors en els termes previstos en l'apartat 3.

e) Dedicar-se a activitats diferents de la defensa dels interessos dels consumidors o usuaris, excepte el que preveu l'article 20 bis 1, paràgraf segon.

f) Incomplir les obligacions de transparència previstes en l'article 21 bis.

g) Actuar l'organització o els seus representants legals amb manifesta temeritat, judicialment apreciada.

h) Incomplir qualsevol altra obligació imposada a les associacions de consumidors i usuaris, legalment o reglamentàriament.

3. Les associacions de consumidors podran participar en societats mercantils, sempre que reunisquen els requisits següents:

a) Tinguen com a objecte social exclusiu el desenvolupament d'activitats instrumentals concretament delimitades que servisquen als fins d'informació, formació i defensa dels consumidors i usuaris.

b) El seu capital social corresponga íntegrament a associacions de consumidors que reunisquen els requisits exigits per la legislació que els siga aplicable i els beneficis dels quals només es repartisquen entre les associacions de consumidors que participen en el capital social.

Estes societats mercantils estan sotmeses a les prohibicions previstes en l'apartat anterior i a l'obligació de depositar els seus comptes, que, en tot cas, hauran d'ajustar-se a la normativa que els siga aplicable segons la seua naturalesa, en l'Institut Nacional del Consum de conformitat amb el que disposa l'article vint-i-u bis, 3.

Del compliment per estes societats mercantils del que disposa esta Llei seran responsables les associacions de consumidors que participen en el

seu capital social en els termes que preveu esta, i podran derivar, si és el cas, en la pèrdua de la condició d'associació de consumidors.

4. Les organitzacions que incórreguen en alguna de les prohibicions previstes per la legislació que els siga aplicable perdran, en tot cas i per un període no inferior als cinc anys següents des que van deixar de concórrer les dites circumstàncies, la condició d'associació de consumidors i usuaris.

Article vint-i-u bis.

1. Estatutàriament, o per acord adoptat en assemblea general, les associacions de consumidors i usuaris definiran, amb ple respecte al que establix esta Llei, quin és el marc legítim de la seua col·laboració amb els operadors del mercat de qualsevol sector d'activitat, en defensa dels drets dels consumidors i la lleial competència, així com els supòsits en què podran realitzar-se convenis o acords de col·laboració amb estos, el seu abast i la manera d'instrumentar-los.

Els estatuts o acords d'assemblea general, en què s'establisca este marc de col·laboració amb els operadors del mercat de les associacions d'àmbit supraautonòmic, es depositaran en l'Institut Nacional del Consum i en la Secretaria del Consell de Consumidors i Usuaris.

2. Els convenis o acords de col·laboració, de duració temporal o indefinida, de les associacions de consumidors i usuaris amb empreses, agrupacions o associacions d'empreses, fundacions o qualsevol organització sense ànim de lucre hauran de complir els requisits següents:

a) Tindre com a finalitat exclusiva el desenvolupament de projectes específics d'informació, formació i defensa dels consumidors i usuaris, a fi de millorar la seua posició en el mercat.

b) Respectar els principis d'independència i transparència.

c) Consistir en la realització d'actuacions, treballs, estudis o publicacions d'interés general per als consumidors i usuaris.

d) Ser depositats, així com les seues modificacions, pròrrogues o denúncies, en l'Institut Nacional del Consum i en la Secretaria del Consell de Consumidors i Usuaris.

3. Els comptes anuals de l'entitat es depositaran en l'Institut Nacional del Consum en el termini d'un mes des de l'endemà a la data de la seua aprovació per mitjà dels òrgans estatutaris corresponents.

Els dits comptes anuals, integrats pel balanç, el compte de resultats i la memòria, hauran de formalitzar-se complint les exigències del Reial Decret 776/1998, de 30 d'abril, pel qual s'aproven les normes d'adaptació del Pla General de Comptabilitat a les entitats sense fins lucratiu i les normes d'informació pressupostària d'estes entitats.

4. La informació a què es referixen els apartats precedents serà pública.

5. Reglamentàriament podran establir-se els terminis, les condicions i els requisits addicionals de les obligacions de depòsit i accés regulades en este article.

Article vint-i-u ter.

1. Les associacions de consumidors i usuaris d'àmbit estatal i totes aquelles que no desenvolupen principalment les seues funcions en l'àmbit d'una comunitat autònoma, hauran de figurar inscrites en el Registre Estatal d'Associacions de Consumidors que es gestiona en l'Institut Nacional del Consum.

Després de la seua denominació, estes associacions de consumidors i usuaris indicaran el seu número d'inscripció registral.

2. El compliment dels requisits exigits en este capítol serà condició indispensable per a accedir a la inscripció en el Registre Estatal d'Associacions de Consumidors.

No obstant el que preveu el paràgraf anterior, reglamentàriament s'establiran els requisits mínims d'implantació territorial, número d'associats i programes d'activitats a desenvolupar, que hauran d'acreditar les associacions de consumidors i usuaris per a la seua inscripció en el Registre Estatal d'Associacions de Consumidors.

3. Només a l'efecte de publicitat, en el Registre Estatal d'Associacions de Consumidors podrà figurar informació sobre les associacions de consumidors inscrites en els registres que, amb esta finalitat, puguen crear-se a les comunitats autònomes.

4. L'Institut Nacional del Consum cooperarà amb les comunitats autònomes perquè la informació a què es referix l'apartat anterior figure en el Registre Estatal d'Associacions de Consumidors i els facilitarà informació de les associacions de consumidors d'àmbit nacional o que no desenvolupen principalment les seues funcions en l'àmbit d'una comunitat autònoma inscrites en este.

5. L'Institut Nacional del Consum podrà demanar a les associacions de consumidors i usuaris que sol·liciten la seua inscripció en el Registre Estatal d'Associacions de Consumidors o a les ja inscrites en este, tota la documentació i informació que siga necessària per a verificar el compliment i manteniment dels requisits exigits en este capítol.

Així mateix, podran realitzar, per si o per mitjà de la contractació amb entitats externes i independents, auditories de comptes amb idèntica finalitat.

6. La realització per les associacions de consumidors i usuaris inscrites en el Registre Estatal d'Associacions de Consumidors d'alguna de les actuacions prohibides per l'article 21 donarà lloc a l'exclusió del dit registre, amb la tramitació prèvia del procediment administratiu previst reglamentàriament.

La resolució d'exclusió del Registre Estatal d'Associacions de Consumidors determinarà la pèrdua d'esta condició, en tot cas, i per un període no inferior a cinc anys des de la data de l'exclusió, sense perjudici del manteniment de la seua personalitat jurídica, d'acord amb la legislació general d'associacions o cooperatives.

Article vint-i-dos.

1. Les associacions de consumidors i usuaris d'àmbit supraautonòmic, legalment constituïdes i inscrites en el Registre Estatal d'Associacions de Consumidors, regulat en l'article 21 ter, tindran dret, en els termes que legalment o reglamentàriament es determinen, a:

- a) Ser declarades d'utilitat pública.
- b) Percebre ajudes i subvencions públiques.
- c) Representar, com a associació de consumidors i usuaris, els seus associats i exercir les corresponents accions en defensa d'estos, de l'associació o dels interessos generals, col·lectius o difusos, dels consumidors i usuaris.
- d) Gaudir del dret d'assistència jurídica gratuïta en la forma prevista en la Llei 1/1996, de 10 de gener, d'Assistència Jurídica Gratuïta.
- e) Integrar-se, en els termes que reglamentàriament es determine, en el Consell de Consumidors i Usuaris.

2. A l'efecte del que preveu l'article 11.3 de la Llei d'Enjudiciament Civil tindran la consideració legal d'associacions de consumidors i usuaris representatives les que formen part del Consell de Consumidors i Usuaris, llevat que l'àmbit territorial del conflicte afecte fonamentalment una comunitat autònoma, i en este cas caldrà ajustar-se a la seua legislació específica.

Article vint-i-dos bis.

1. Com a òrgan nacional de consulta i representació institucional dels consumidors i usuaris a través de les seues organitzacions, el Consell de Consumidors i Usuaris integrarà les associacions de consumidors i usuaris d'àmbit supraautonòmic que, atenent la seua implantació territorial, nombre de socis, trajectòria en l'àmbit de la protecció dels consumidors i usuaris i programes d'activitats a desenvolupar, siguen més representatives.

Reglamentàriament es determinarà la composició i les funcions del Consell de Consumidors i Usuaris.

2. L'Administració fomentarà la col·laboració entre el Consell de Consumidors i Usuaris i les associacions de consumidors que l'integren amb les organitzacions d'empresaris.

3. El Consell de Consumidors i Usuaris articularà mecanismes de cooperació amb els òrgans de consulta i representació dels consumidors constituïts per les comunitats autònomes. A través dels mecanismes habilitats pel Consell de Consumidors i Usuaris, este i els respectius òrgans consultius podran col·laborar en l'elaboració dels dictàmens que els siguen sol·licitats en tràmit d'audiència.

Article vint-i-dos ter.

1. El Consell de Consumidors i Usuaris serà oïda en consulta, en el procediment d'elaboració de disposicions de caràcter general d'àmbit estatal relatives a matèries que afecten directament els consumidors i usuaris.

2. Serà preceptiva la seua audiència en els casos següents:

- a) Reglaments d'aplicació d'esta Llei.
- b) Reglamentacions sobre béns o servicis d'ús i consum.
- c) Ordenació del mercat interior i disciplina del mercat.
- d) Preus i tarifes de servicis, quan afecten directament els consumidors o usuaris, i es troben legalment subjectes a control de les administracions públiques.
- e) Condicions generals dels contractes o models de contractes regulats o autoritzats pels poders públics en servicis d'interés general o presats als consumidors per empreses públiques.
- f) En els altres casos en què una llei així ho estableisca.

3. Les associacions empresarials seran oïdes en consulta en el procediment d'elaboració de les disposicions de caràcter general relatives a matèries que els afecten directament.

Serà preceptiva la seua audiència en els supòsits continguts en els apartats a), b), c) i f) de l'apartat anterior.

4. Es considerarà complit el dit tràmit preceptiu d'audiència quan les associacions esmentades es troben representades en els òrgans col·legiats que participen en l'elaboració de la disposició. En els altres casos, la notificació o comunicació es dirigirà a la federació o agrupació empresarial corresponent.»

Nou. Es modifica l'article trenta-u, al qual s'afegix un nou apartat, el quart, del tenor següent:

«4. Els convenis arbitrals amb els consumidors distints de l'arbitratge de consum previst en este article, només podran pactar-se una vegada sorgit el conflicte material o controvèrsia entre les parts del contracte, llevat que es tracte de la submissió a òrgans d'arbitratge institucionals creats per normes legals o reglamentàries per a un sector o un supòsit específic.

Els convenis arbitrals pactats, que contravinquen el que disposa el paràgraf precedent, seran nuls.»

Deu. Es modifica l'article trenta-dos per a afegir els nous apartats 3, 4 i 5, amb la redacció següent:

«3. Les Administracions espanyoles, que en cada cas resulten competents, sancionaran les infraccions de consum comeses en territori espanyol siga quina siga la nacionalitat, el domicili o el lloc en què radiquen els establiments del responsable.

4. Les infraccions es consideraran comeses en qualsevol dels llocs en què es desenvolupen les accions o omissions constitutives d'estes i, a més, excepte en cas d'infraccions relatives als requisits dels establiments i les instal·lacions o del personal, en tots aquells en què es manifeste la lesió o el risc per als interessos dels consumidors i usuaris protegits per la norma sancionadora.

5. Les autoritats competents en matèria de consum sancionaran, així mateix, les infraccions tipificades com a infraccions en matèria de defensa dels consumidors i usuaris dels empresaris i professionals dels sectors que compten amb regulació específica.»

Onze. L'apartat 10 de l'article trenta-quatre passa a ser l'apartat 11, de manera que l'apartat 10 queda redactat de la manera següent:

«10. Les limitacions o exigències injustificades al dret del consumidor de posar fi als contractes de prestació de servicis o subministrament de béns de tracte successiu o continuat, l'obstaculització a l'exercici del dit dret del consumidor a través del procediment pactat, la falta de previsió d'este o la falta de comunicació a l'usuari del procediment per a donar-se de baixa en el servicis.»

Dotze. S'afeg un apartat, el 4, a l'article trenta-sis, del tenor següent:

«4. D'acord amb el que preveu l'article 130.2 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, en el procediment sancionador podrà exigir-se a l'infractor la reposició de la situació alterada per la infracció al seu estat original i, si és el cas, la indemnització de danys i perjuís provats causats al consumidor, que seran determinats per l'òrgan competent per a imposar la sanció, i s'haurà de notificar a l'infractor perquè, en el termini d'un mes, procedisca a la seua satisfacció, de manera que quede, si no es fa així, expedita la via judicial.»

Tretze. S'afeg un nou article 42, amb la redacció següent:

«Article 42. *La Conferència Sectorial de Consum.*

1. La Conferència Sectorial de Consum, presidida pel ministre de Sanitat i Consum i integrada per este i els consellers competents en esta matèria per les comunitats autònomes, és el màxim òrgan de

cooperació institucional de l'Estat amb les comunitats autònomes.

2. Són funcions de la Conferència Sectorial de Consum:

a) Servir de mitjà de col·laboració, comunicació i informació entre les comunitats autònomes i l'Administració de l'Estat en matèria de consum.

b) Aprovar els criteris comuns d'actuació i coordinació, així com les propostes en relació amb la política del sector.

c) Aprovar els plans, projectes i programes conjunts.

d) Fer efectiva la participació de les comunitats autònomes en els assumptes comunitaris europeus en la matèria.

e) Facilitar la informació recíproca en matèria de consum, dissenyar estadístiques comunes i posar a disposició dels ciutadans les dades de les estadístiques estatals obtingudes per esta.

f) Cooperar i impulsar les Campanyes Nacionals d'Inspecció i Control.

g) Promoure la promulgació de la normativa oportuna en matèria de consum o la seua reforma i informar, si és el cas, les disposicions reglamentàries sobre la matèria.

h) Establir criteris d'actuació quan resulten competents diverses comunitats autònomes.

i) Programar l'ocupació racional de mitjans materials de possible utilització comuna.

j) Articular un sistema de formació i perfeccionament del personal amb tasques específiques en l'àmbit de consum.

k) Totes les funcions que li atribuisca la legislació vigent.»

Catorze. S'afeg dos noves clàusules, la 7 bis i la 17 bis, a la disposició adicional primera, i es modifica la clàusula número 22, en els termes següents:

«7 bis. Les estipulacions que prevegen l'arredoniment a l'alça en el temps consumit o en el preu dels productes o servicis o qualsevol altra estipulació que preveja el cobrament per productes o servicis no efectivament usats o consumits de manera efectiva.

En aquells sectors en què l'inici del servicis comporte indissolublement unit un cost per a les empreses o els professionals no repercutit en el preu, no es considerarà abusiva la facturació per separat dels dits costos, quan s'adeqüen al servicis efectivament prestat.»

«17 bis. Les estipulacions que imposen obstacles onerosos o desproporcionats per a l'exercici dels drets reconeguts al consumidor en el contracte, en particular en els contractes de prestació de servicis o subministrament de béns de tracte successiu o continuat, la imposició de terminis de duració excessiva, la renúncia o l'establiment de limitacions que exclouen o obstaculitzen el dret del consumidor a posar fi a estos contractes, així com l'obstaculització a l'exercici d'este dret a través del procediment pactat, tal és el cas de les que prevegen la imposició de formalitats diferents de les previstes per a contractar o la pèrdua de les quantitats abonades per avançat, l'abonament de quantitats per servicis no prestats efectivament, l'atribució al professional de la facultat d'execució unilateral de les clàusules penals que s'hagen fixat contractualment o la fixació d'indemnitzacions que no es corresponguen amb els danys efectivament causats.»

«22. La imposició al consumidor de les despeses de documentació i tramitació que per llei corres-

ponga al professional. En particular, en la compra-venta de vivendes:

a) L'estipulació que el consumidor ha de carregar amb les despeses derivades de la preparació de la titulació que per la seua naturalesa corresponguen al professional (obra nova, propietat horitzontal, hipoteques per a finançar la seua construcció o la seua divisió i cancel·lació).

b) L'estipulació que obligue el consumidor a subrogar-se en la hipoteca del professional de la vivenda o impose penalitzacions en els supòsits de no-subrogació.

c) L'estipulació que impose al consumidor el pagament de tributs en què el subjecte passiu és el professional.

d) L'estipulació que impose al consumidor les despeses derivades de l'establiment dels accessos als subministraments generals de la vivenda, quan esta haja de ser entregada en condicions d'habitabilitat.»

Quinze. Es modifica l'apartat 3 de la disposició addicional tercera, que quedarà redactat en els termes següents:

«3. La legitimació per a l'exercici d'esta acció es regirà pel que disposa l'article 11, apartats 2 i 3, de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil.

Així mateix, estaran legitimats per a l'exercici d'esta acció:

a) L'Institut Nacional del Consum i els òrgans o entitats corresponents de les comunitats autònomes i de les corporacions locals competents en matèria de defensa dels consumidors.

b) El Ministeri Fiscal.»

Article 2. *Modificació de la Llei 7/1998, de 13 d'abril, sobre Condicions Generals de Contractació.*

Els articles 3 i 6.2 de la Llei sobre Condicions Generals de Contractació es modifiquen en els termes següents:

U. El paràgraf segon de l'article 3 de la Llei sobre Condicions Generals de Contractació queda redactat de la manera següent:

«També s'aplicarà als contractes sotmesos a legislació estrangera quan l'adherent haja emés la seua declaració negocial en territori espanyol i hi tinga la seua residència habitual, sense perjudici del que establixen els tractats o convenis internacionals. Quan l'adherent siga un consumidor s'aplicarà el que disposa l'apartat 3 de l'article 10 bis de la Llei General per a la Defensa de Consumidors i Usuaris.»

Dos. L'article 6, apartat 2, de la Llei sobre Condicions Generals de Contractació, queda redactat de la manera següent:

«Els dubtes en la interpretació de les condicions generals obscures es resoldran a favor de l'adherent. En els contractes amb consumidors esta norma d'interpretació només serà aplicable quan s'exerciten accions individuals.»

Article 3. *Modificació de la Llei 40/2002, de 14 de novembre, reguladora del Contracte d'Aparcament de Vehicles.*

S'introduïxen les següents modificacions en la Llei 40/2002, de 14 de novembre, reguladora del Contracte d'Aparcament de Vehicles:

U. Es modifica l'article 1 i s'addiciona un nou apartat, en els termes següents:

«1. Esta Llei establix el règim jurídic aplicable als aparcaments en què una persona cedix, com a

activitat mercantil, un espai en un local o recinte de què és titular per a l'estacionament de vehicles de motor, amb els deures de vigilància i custòdia durant el temps d'ocupació, en canvi d'un preu determinat en funció del temps real de prestació del servici.

2. A l'efecte d'esta Llei, es consideren com a modalitats de la prestació d'este servici:

a) Estacionament amb reserva de plaça, en què el titular de l'aparcament s'obliga a mantindre durant tot el període de temps pactat una plaça d'aparcament a disposició plena de l'usuari.

b) Estacionament rotatori, en el qual el titular de l'aparcament s'obliga a facilitar una plaça d'aparcament per un període de temps variable, no prefixat.

En esta modalitat d'estacionament rotatori el preu es pactarà per minut d'estacionament, sense possibilitat d'arredoniments a unitats de temps no efectivament consumides o utilitzades.»

Dos. La lletra b) de l'article 2 queda redactada de la manera següent:

«b) Els estacionaments no retribuïts directament o indirectament.»

Tres. Les lletres b) i d) de l'article 3.1 queden redactades de la manera següent:

«b) Entregar a l'usuari en format paper o en qualsevol altre suport durador que permeta la seua conservació, incloent-hi els suports que permeten l'accés a registres telemàtics o electrònics, un justificant o resguard de l'aparcament. En el justificant es farà constar, en tot cas, la identificació del vehicle i si l'usuari fa entrega al responsable de l'aparcament de les claus del vehicle. D'esta obligació d'identificació estaran exempts els aparcaments d'ús exclusiu per a clients d'establiments comercials amb sistemes de control d'accés i l'horari dels quals coincidisca amb el de l'establiment. El vehicle s'identificarà per mitjà de la seua matrícula o qualsevol marcador que permeta la dita identificació en el justificant o resguard de l'aparcament entregat a l'usuari.

En l'estacionament rotatori es farà constar en el justificant, a més, el dia, l'hora i el minut d'entrada.»

«d) Indicar per qualsevol mitjà que possibilita el seu coneixement abans de contractar i de manera fàcilment perceptible els preus, els horaris i les normes d'ús i funcionament de l'aparcament, incloent-hi si és pràctica habitual de l'aparcament requerir a l'usuari l'entrega de les claus del vehicle.»

Quatre. Es modifica la lletra a) de l'article 4, que queda redactada en els termes següents:

«a) Abonar el preu fixat per a l'aparcament en les condicions acordades.»

Disposició addicional primera. *Devolució extraordinària de l'Impost sobre Hidrocarburs per a agricultors i ramaders.*

1. Es reconeix el dret a la devolució de les quotes de l'Impost sobre Hidrocarburs satisfetes o suportades pels agricultors en ocasió de les adquisicions de gasoil que haja tributat al tipus de l'epígraf 1.4 de l'article 50.1 de la Llei 38/1992, de 28 de desembre, d'Impostos Especials, que hagen efectuat durant el període comprés entre l'1 d'octubre de 2005 i el 30 de setembre de 2006. L'import de les quotes a tornar serà igual al resultat d'aplicar el tipus de 78,71 euros per 1.000 litres sobre una base constituïda pel resultat de multiplicar el volum de gasoil efectivament empleat en l'agricultura, inclo-

ent-hi l'horticultura, ramaderia i silvicultura durant el període indicat, expressat en milers de litres, pel coeficient 0,998.

2. A l'efecte d'esta devolució, es consideren agricultors les persones o entitats que, en el període indicat, hagen tingut dret a la utilització de gasoil que tributa al tipus de l'epígraf 1.4 de l'article 50.1 de la Llei 38/1992, i que, efectivament, l'hagen emprat com a carburant en l'agricultura, incloent-hi l'horticultura, ramaderia i silvicultura, i que, a més, hagen estat inscrits, en relació amb l'exercici de les dites activitats, en el Cens d'Obligats Tributaris a què es referix la Disposició adicional quinta de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària.

3. El procediment per a efectuar la devolució serà establert pel ministre d'Economia i Hisenda i podrà comprendre l'obligació que els interessats presenten declaracions tributàries, fins i tot de caràcter censal.»

Disposició adicional segona. Competència sancionadora en matèria de telecomunicacions.

La sanció per les infraccions previstes en la Llei 32/2003, de 3 de novembre, General de Telecomunicacions, correspondrà, en tot cas, als organismes previstos en l'article 58 de la dita Llei.

Disposició transitòria primera. Règim transitori en matèria de contractes realitzats amb els consumidors.

Els contractes amb els consumidors s'hauran d'adaptar a les modificacions introduïdes per esta llei, en el termini de dos mesos des de la seua entrada en vigor. Transcorregut el dit termini, les clàusules contràries al que preveu esta llei seran, per tant, nul·les de ple dret.

Disposició transitòria segona. Règim transitori en matèria d'aparcaments.

1. Les noves obligacions imposades per l'article 3 d'esta llei no seran exigibles als titulars dels aparcaments fins transcorreguts cinc mesos des de la seua entrada en vigor.

Als aparcaments que operen en règim de concessió administrativa, les obligacions imposades en l'article 1.2 de la Llei 40/2002, de 14 de novembre, reguladora del contracte d'aparcament de vehicles, no els seran exigibles fins transcorreguts huit mesos des de l'entrada en vigor d'esta llei.

2. Als titulars dels aparcaments dependents o accessoris d'altres instal·lacions no els seran exigibles les obligacions establides en l'article 3.1.b) de la Llei 40/2002, de 14 de novembre, reguladora del Contracte d'aparcament de vehicles, fins transcorreguts huit mesos des de la seua entrada en vigor.

Disposició transitòria tercera. Règim transitori en matèria d'associacions de consumidors i usuaris.

1. Les obligacions previstes en l'article 21 bis de la Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris són exigibles des de l'entrada en vigor d'esta llei.

No obstant que preveu en el paràgraf precedent, els convenis o acords de col·laboració que s'hagen subscrit amb anterioritat a l'entrada en vigor d'esta llei i estiguen vigents en la dita data, hauran de depositar-se en l'Institut Nacional del Consum en el termini d'un mes des de l'entrada en vigor d'esta llei.

2. En el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'esta llei les associacions de consumidors i usuaris hauran d'adaptar-se al que disposa esta.

Disposició transitòria quarta. Registre Estatal d'Associacions de Consumidors.

Sense perjuí de la regulació que reglamentàriament s'establisca del Registre Estatal d'Associacions de Consumidors, este adaptarà el seu funcionament al que preveu esta llei en el termini de sis mesos des de la seua entrada en vigor.

Disposició final primera. Reforma del text refós de la Llei d'Ordenació i Supervisió de les Assegurances Privades.

L'article 61, apartat 3, del Reial Decret Legislatiu 6/2004, de 29 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'Ordenació i Supervisió de les Assegurances Privades, quedarà redactat en els termes següents:

«3. En tot cas, i excepte aquells supòsits en què la legislació de protecció dels consumidors i usuaris ho impedisca, també podran sotmetre a arbitratge les qüestions litigioses, sorgides o que puguen sorgir, en matèria de lliure disposició d'acord amb dret, en els termes de la Llei 60/2003, de 23 de desembre d'Arbitratge.»

Disposició final segona. Títol competencial.

1. L'article 1, apartat u, d'esta llei té el seu fonament constitucional en l'article 149.1.16a.

2. L'article 1, apartat huit, articles vint bis, apartats 1 i 4, i vint-i-u, apartats 1 i 4, es dicten a l'empara del que preveu l'article 149.1.1a de la Constitució.

L'article 1, apartat huit, article vint bis, apartat 3, es dicta basant-se en el que disposa l'article 149.1.1a i 6a.

Els altres preceptes de l'article 1, apartat huit, seran aplicables a les associacions de consumidors i usuaris de competència estatal.

3. La resta dels preceptes d'esta llei es dicten a l'empara del que disposa l'article 149, apartat 1, 6a i 8a de la Constitució.

Disposició final tercera. Incorporació de Dret comunitari.

En els apartats tres i quatre de l'article 1 i en l'article 2 d'esta llei s'incorporen aquelles disposicions de la Directiva 93/13/CEE del Consell, de 5 d'abril de 1993, sobre les clàusules abusives en els contractes realitzats amb consumidors, que, de conformitat amb la sentència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees de 9 de setembre de 2004, en l'Assumpte C-70/2003, no havien sigut correctament traslladades al Dret espanyol.

Disposició final quarta. Infraccions i sancions en matèria de consum.

En el termini de dos anys, des de l'entrada en vigor d'esta llei, el Govern remetrà a les Corts Generals un projecte de llei de modificació de la Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris que establisca, en l'exercici de les competències estatals, les regles sobre infraccions i sancions en matèria de consum.

Disposició final quinta. Habilitació al Govern per a elaborar un text refós.

S'habilita el Govern perquè en el termini de 12 mesos procedisca a refundre en un únic text la Llei 26/1984, de 19 de juliol, General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris i les normes de transposició de les directives comunitàries dictades en matèria de protecció dels consumidors i usuaris, que incidixen en els aspectes regulats en esta, regularitzant, aclarint i harmonitzant els textos legals que hagen de ser refosos.

Disposició final sexta. *Regulació del Sistema Arbitral del Consum.*

1. En el termini d'un any, des de l'entrada en vigor d'esta Llei, el Govern, comptant amb el paréixer de les comunitats autònomes a través de la Conferència Sectorial de Consum i amb audiència del Consell de Consumidors i Usuaris, dictarà una nova regulació del sistema arbitral de consum, regulant també l'arbitratge virtual.

2. Reglamentàriament, es determinaran els supòsits en què podrà interposar-se reclamació davant de la Junta Arbitral Nacional enfront de les resolucions de les juntes arbitral territorials sobre admissió o inadmissió de les sol·licituds d'arbitratge.

3. Reglamentàriament, s'establiran els supòsits en què actuarà un àrbitre únic en l'administració de l'arbitratge de consum.

Disposició final setètima. *Actualització del catàleg de béns i servicis d'ús ordinari, comú i generalitzat.*

En el termini d'un any es procedirà a l'actualització del catàleg de béns i servicis d'ús comú, ordinari i generalitzat, incloent-hi en l'Annex I del Reial Decret 1.507/2000, d'1 de setembre, que actualitza els catàlegs de productes i servicis d'ús comú, ordinari i generalitzat i de béns de naturalesa duradora, incorporant-hi els servicis de la societat de la informació.

Disposició final octava. *Modificació de la Llei 11/2001, de 5 de juliol, per la qual es crea l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària.*

U. Des de l'entrada en vigor d'esta Llei, l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària canvia la seua denominació per la d'«Agència Espanyola de Seguretat Alimentària i Nutrició».

Dos. Es modifica la lletra a) de l'article 2.1, en els termes següents:

«a) Propiciar la col·laboració i coordinació de les Administracions Públiques competents en matèria de seguretat alimentària i nutrició.»

Tres. S'afeg un nou apartat a l'article 2.1, amb la redacció següent:

«a.bis) Planificar, coordinar i desenvolupar estratègies i actuacions que fomenten la informació, educació i promoció de la salut en l'àmbit de la nutrició, i en especial la prevenció de l'obesitat.»

Quatre. Es modifiquen les lletres a), d), e), g), h), k), p), t) i u) de l'article 2.2, i se substitueix el terme «seguretat alimentària» pel terme «seguretat alimentària i nutrició».

Cinc. S'afeguen dos apartats a l'article 2, amb la redacció següent:

«3. L'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària i Nutrició estarà legitimada per a l'exercici de l'acció de cessació enfront de conductes que lesionen els interessos col·lectius o difusos dels consumidors i usuaris tant en l'àmbit de la seguretat dels aliments dirigits al consum humà com en el cas de les al·legacions nutricionals.

L'acció de cessació es dirigirà a obtindre una sentència que condemne el demandat a cessar en la conducta i a prohibir la seua reiteració futura. Així mateix, l'acció podrà exercir-se per a prohibir la realització d'una conducta quan esta haja finalitzat al temps d'exercitar l'acció, si hi ha indicis suficients que facen témer la seua reiteració de manera immediata.

4. En els termes de la Llei 34/1988, d'11 de novembre, General de Publicitat, l'Agència Espanyola de

Seguretat Alimentària i Nutrició podrà sol·licitar a l'anunciant la cessació o rectificació de la publicitat il·lícita que afecte els interessos col·lectius o difusos dels consumidors i usuaris tant en l'àmbit de la seguretat dels aliments dirigits al consum humà com en el cas de les al·legacions nutricionals. En este mateix àmbit l'Agència estarà legitimada per a l'exercici de l'acció de cessació prevista en l'article 29 i següents de la Llei 34/1988.»

Disposició final novena. *Modificació de la Llei 1/2004, de 21 de desembre, d'Horaris Comercials.*

Es modifica l'apartat 3 de l'article 5 de la Llei 1/2004, de 21 de desembre, d'Horaris Comercials, que passarà a tindre la redacció següent:

«3. Les comunitats autònomes podran modificar el que disposa l'apartat anterior en funció de les necessitats comercials, incrementant o reduint la superfície de venda dels establiments i limitant-los, quan així ho consideren, a un determinat tipus de producte o productes, sense que en cap cas esta limitació puga establir-se per davall dels 150 metres quadrats.»

Disposició final deu. *Habilitació normativa.*

Es faculta el Govern per a dictar totes les disposicions que siguen necessàries per al desplegament i l'aplicació d'esta Llei.

Disposició final onze. *Entrada en vigor.*

La present Llei entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta Llei i que la facen complir.

Madrid, 29 de desembre de 2006.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

22951 REIAL DECRET LLEI 11/2006, de 29 de desembre, pel qual s'autoritza l'actualització de les quanties de la indemnització per residència del personal en actiu del sector públic estatal a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i a les ciutats de Ceuta i Melilla. («BOE» 312, de 30-12-2006.)

La indemnització per residència és una retribució complementària de caràcter compensatori i no retributiu, amb una llarga tradició en la normativa de funció pública del nostre país i que troba el seu origen històric en les especials característiques, fonamentalment geogràfiques, d'alguns dels nostres territoris.

Este complement històric que percep el personal destinat en determinats territoris i que va consolidar el seu caràcter compensatori, té com a objecte rescabalar els funcionaris públics de les despeses que es veguen necessitats a realitzar, pel que fa al servici o per la seua residència, en aquells llocs del territori nacional que establisca el Govern.

Les indemnitzacions per residència han anat actualitzant-se en els últims anys de manera anual, a través de la seua pujada per les Lleis de Pressupostos de cada any amb els increments retributius corresponents i amb